

minuta u razgovoru sa starcem, čije ime, kako je otkrio, nije bilo Viks - kao što se moglo zaključiti po natpisu iznad ulaza - nego Čerington. Ispostavilo se da je Čerington udovac od šezdeset i tri godine koji je u toj radnji stanovao trideset godina. Celo to vreme nameravao je da izmeni ime na firmi, ali nikako nije stizao. Dok su razgovarali, Vinstonu se neprestano vraćala poluzaboravljena dečja pesmica. Narandža i limun, kaže sveti Šimun, duguješ mi farting, kaže sveti Martin! Čudno, ali kad se to ponavljalo u sebi, imala se iluzija da se stvarno čuju zvona, zvona izgubljenog Londona koja su još uvek, negde, postojala, prerusena i zaboravljena. Čuo ih je kako zvone sa jednog utvarnog tornja za drugim. Pa ipak, koliko se sećao, nikad u stvarnom životu nije čuo zvonjavu crkvenih zvona.

On se oprostio od Čeringtona i siđe sam niz stepenice, da ga starac ne bi video kako izviđa ulicu pre no što će izići. Bio je već rešio da posle odgovarajućeg intervala - od, recimo, mesec dana - ponovo reskira i poseti radnju. To možda ne bi bilo opasnije nego jedan izostanak uveče iz Centra. Ozbiljna ludost je bila u tome što se uopšte vratio ovamo, pošto je već kupio dnevnik, a nije znao da li se vlasniku može verovati. Pa ipak...!

Da, doći će opet. Kupiće još lepih otpadaka. Kupiće graviru crkve svetog Šimuna, izvaditi je iz rama, i odneti kući sakrivenu ispod bluze. Izvući će ostatak one dečje pesmice iz Čeringtonovog sećanja. Čak mu i onaj ludi plan: da sobu na spratu uzme pod kiriju, za trenutak ponovo sevu kroz glavu. Kojih pet sekundi bio je bezbrižan od oduševljenja, te iskorači na trotoar a da prethodno čak ni pogled nije bacio kroz izlog. Beše čak počeo da pevuši na neku improvizovanu melodiju:

Narandža i limun, kaže sveti Šimun.

Duguješ mi farting, kaže sveti Martin...

Najednom mu se učini da mu se srce pretvorilo u led, a creva u vodu. Trotoarom se približavala neka figura u plavom kombinezonu, ni deset metara od njega. To je bila ona devojka iz Odeljenja proze, ona crnomanjasta. Dnevna svetlost je gasnula, ali on je prepoznao bez teškoća. Ona ga pogleda pravo u oči, zatim žurno produži, kao da ga nije ni videla. Vinston je nekoliko sekundi bio paralizovan. Zatim se okreće na desno i udalji teškim koracima, ne primetivši odmah da se uputio u pogrešnom pravcu. U svakom slučaju, odgovor na jedno pitanje sad je bio poznat. Više nije bilo sumnje da ga ta devojka uhodi. Mora biti da ga je pratila dovde, jer nije bilo verovatno da se čistim slučajem zadesila iste večeri u istoj mračnoj zabačenoj ulici, kilometrima daleko od bilo kog kvarta u kome žive članovi Partije. Slučajnost je bila prevelika. Da li je bila zaista agent Policije misli, ili prosto špijunka-amater pokrenuta nadobudnošću, gotovo nije ni bilo važno. To što ga je držala na oku bilo je dovoljno. Verovatno ga je isto tako videla i kad je ulazio u krčmu.

Hodao je s naporom. Na svaki korak, po butini bi ga udario komad stakla koji je nosio u džepu, te mu skoro dođe da ga izvadi i baci. Najgori bi bio bol u stomaku. Dva ili tri minuta mislio je da će umreti ako ubrzo ne stigne do klozeta. Međutim, u ovakvim kvartovima nije ih ni bilo. Zatim grč prođe, ostavivši za sobom tupo tištanje.

Ulica je bila ćorsokak. Vinston se zaustavi, postaja nekoliko sekundi nepovezano se pitajući šta da radi, zatim se okreće i pođe istim putem natrag. Kad se okrenuo, pade mu na pamet da se s devojkom mimoišao tek pre tri minuta i da bi je verovatno mogao stići ako potrči. Onda bi je mogao pratiti u stopu dok se ne nađu na nekom tihom mestu, a onda joj razbiti glavu kockom iz kaldrme. Onaj komad stakla u džepu bio bi dovoljno težak. No on smesta odustade, zato što mu je i sama pomisao na ikakav fizički napor bila nepodnošljiva. Ne bi mogao potrčati, ne bi mogao zadati udarac. Sem toga, ona je bila mlada i jaka; branila bi se. Pomisli takođe da požuri u Centar i ostane tamo do zatvaranja, da bi za to veče stvorio